

РЕШЕНИЕ

№ 16111

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **13402** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

роизводството е по чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е след отмяна на предходното решение на съда с решение № 13204 от 18.12.2025 г., постановено по адм. дело № 904/2025 г. на Върховния административен съд (ВАС), първо отделение. С решението си касационната инстанция е приела, че предходният съдебен акт е валиден и допустим, но неправилен. Мотивирал се е, че ревизионен акт № Р-22221322005156-091-001/18.07.2023 г. е издаден от компетентни органи, следователно е валиден акт. ВАС изрично е указал при новото разглеждане на делото съдът да извърши цялостна проверка за законосъобразност на оспорения акт.

Образувано е по жалба на „Таброс“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК], подадена чрез представляващия дружеството Е. Й. Ц., срещу ревизионен акт (РА) № Р-22221322005156-091-001/18.07.2023 г., издаден от органи по приходите към ТД на НАП П., в частта, потвърдена с решение № 994 от 22.07.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция, за установени на дружеството данъчни задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчен период месец декември 2021 г. в размер на 11 942,43 лв. и лихви в размер на 1 928,47 лв.

По същество жалбоподателят поддържа, че РА е незаконосъобразен поради неправилно приложение на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС и чл. 185 от Директива 2006/112/ЕО. Същия е постановен и в несъответствие с практиката на СЕС, обективирана в решение по дело С-127/22. Иска се прогласяване на нищожност на РА, алтернативно отмяната му, като издаден в противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Прави се искане съдът да отмени ревизионният акт в потвърдената му част относно установените задължения по ЗДДС за м. 12.2021 г. и съответните лихви.

В откритото съдебно заседание пред настоящата съдебна инстанция жалбоподателят не се представлява.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и извърши цялостна проверка на оспорения ревизионен акт в обжалваната му част на основанията по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на ревизионния акт, която има правен интерес от оспорването, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, срещу подлежаща на съдебен контрол част от ревизионния акт, след проведено задължително административно обжалване пред директора на дирекция ОДОП. Предмет на съдебното производство е ревизионният акт само в частта, в която с Решение № 994/22.07.2024 г. е потвърден относно установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 12.2021 г., ведно със съответните лихви.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Началото на ревизията е поставено със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221322005156-020-001/07.10.2022 г. (л. 43-44), връчена по електронен път на 21.11.2022 г. (л. 45), с която е възложено извършването на ревизия на „Таброс“ ЕООД за определяне на задължения на дружеството за корпоративен данък за периода от 01.01.2021 г. – 31.12.2021 г., както и ДДС за периода от 01.01.2021 г. – 31.08.2022 г.

Цитираната заповед е издадена от С. А. Г. - началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – П., оправомощена със Заповед №3-ЦУ-753 от 05.05.2022 г., издадена от заместник изпълнителния директор на НАП (л. 27-29) и Заповед № РД-01-245 от 05.05.2022 г., издадена от директора на ТД на НАП С. (л. 30) и заповед № ЗЦУ-1765 от 06.10.2022 г. на заместник изпълнителния директор на НАП (л. 25).

Срокът за извършване на ревизията е удължен със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221322005156-020-002/17.02.2023 г. (л. 46-47), връчена електронно на 26.05.2023 г.

За резултатите от извършената ревизия е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221322005156-092-001/27.04.2023 г., връчен електронно на 26.05.2023 г. Срещу РД не е подадено писмено възражение по реда на чл.117, ал. 5 от ДОПК.

Въз основа на съставения ревизионен доклад, органът възложил ревизията - С. А. Г. и П. З. К. - ръководител на ревизията - гл. инспектор по приходите в ТД на НАП П., на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, са издали РА № Р-22221322005156-091-001 от 18.07.2023 г. Същият е надлежно връчен на ревизираното лице на 24.08.2023 г. по електронен път (л. 67). На „Таброс“ ЕООД са установени допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 2380,56 лв. и лихви - 2380,56 лв. , както и ДДС в размер на 11942,43 лв., ведно с лихви за ДДС - 1928,47 лв.

Както вече се посочи предмет на настоящия спор по делото е само РА в частта относно определените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 12.2021 г., ведно с начислените лихви. РА не се оспорва в частта касаеща задълженията по ЗКПО.

РА е оспорен по административен ред, като с Решение № 994 от 22.07.2024 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, същият е потвърден в частта относно установените

задължения за ДДС за м. 12.2021 г. в размер на 11942,43 лв., ведно с лихви – 1928,47 лв.

Задълженията по ЗДДС произтичат от извършена корекция по реда на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС, като данъкът е начислен върху данъчна основа в размер на 59 712, 16 лв. получена от сбора на бракувани стоки без основание на стойност 22 534,55 лв. и отчетените продажби на стойност - 37 177,61 лв., приети от органите по приходите за липси. В хода на ревизията от жалбоподателя са изисквани доказателства относно бракуваните стоки без посочено основание, в това число и протоколи за бракуване на стоките, протоколи за инвентаризация, описи и информация за покупните фактури на бракуваните стоки. Такива не са представени, което е довело до невъзможност да се обосноват изключенията, предвидени в закона за неначисляване на ДДС – чл. 80 от ЗДДС. По тези съображения е потвърден РА в частта относно начисления, на основание чл. 66, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 79, ал. 3 ЗДДС данък върху добавената стойност в размер на 4506,91 лв. във връзка с бракувани стоки на стойност 22 534,55 лв.

По отношение на начисленият ДДС на същото основание върху стойността на стоки в размер на 37 177,61 лв., приети от ревизиращите органи като липси и декларирани от жалбоподателя като продадени органите по приходите са оспорили деклариранията от дружеството продажба на стоки в посочените размери, поради липса на издадени фактури за същите. Според решаващия административен орган обаче неиздаването на фактури не води еднозначно до извода за липса на сделка, респективно неизвършена продажба на стоки. В тази връзка и предвид, че по преписката не са налице доказателства, указващи липси на процесните стоки (доколкото от представените счетоводни записи същите са документирани като продадени), респективно доказателства, че същите са били предмет на освободени доставки, директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. е приел, че в случая ДДС следва да бъде начислен на основание чл. 86 от ЗДДС. В случая, както е установено и в ревизията това е м. 12.2021 г. - периода, през който стоките с отчетна стойност 37 177, 61 лв. са отписани от сметка 304 - стоки. С оглед изложеното РА е потвърден и в частта на начисления ДДС в размер на 7435,52 лв. за данъчен период м. 12.2021 г.

В предходно проведеното пред АССГ производство като доказателства по делото са приети като доказателства документите, съдържащи се в административната преписка по издаването и обжалването по административен ред на ревизионния акт, в това число доказателства удостоверяващи притежаването на КЕП от лицата, подписали в съответното длъжностно качество РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, ведно с оптичен носител, на който се съдържат електронните документи и файловете, генерирани при подписването им с квалифициран електронен подпис.

В хода на съдебното производство, в изпълнение на указанията дадени от съда, са представени и приети по делото писмени доказателства, с които се мотивира възлагането и извършването на контролни производства от ТД, която не е териториално компетентна.

От жалбоподателя, като приложения към жалбата, в подкрепа на доводите му са представени протокол за бракуване на материални запаси № 4 от 20.12.2021 г., както и оборотна ведомост за 2021 г.

С определение по настоящото дело съдът е конституирал страните и е разпределил доказателствената тежест между тях.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Валидността на обжалвания РА е проверена в предходно проведените съдебни производства и потвърдена съобразно мотивите на Върховния административен съд в решение по адм. дело № 904/2025 г. Ето защо и с оглед разпоредбата на чл. 224 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, този

въпрос следва да се приеме, че е окончателно разрешен.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените ЗВР, РД и РА - съответно по чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от ДОПК. Актовете са връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си. В РА са посочени фактически и правни основания за издаването му, изложени подробно както в акта, така и в съставения ревизионен доклад, представляващ неразделна част от него.

Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които сами по себе си да водят до отмяна на ревизионния акт. В хода на ревизията са събрани доказателства по предвидените в ДОПК способности, извършени са проверки на адреси, съставени са протоколи, изисквани са документи и писмени обяснения, анализирани са счетоводни регистри и данни от информационните масиви на НАП. Ревизираното лице е било уведомено за резултатите от ревизията чрез връчване на ревизионния доклад и е имало възможност да подаде възражение и да представи доказателства.

По материалната законосъобразност на акта:

Настоящият състав намира за частично основателни доводите на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон. Неоснователни са доводите му по отношение на начисления ДДС върху данъчна основа от 22 534,55 лв., а основателни са - отношение на начисления ДДС върху данъчна основа 37 177,61 лв.

Съгласно чл. 79, ал. 3 от ЗДДС, в относимата редакция, регистрирано лице, което изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за произведени, закупени, придобити или внесени от него стоки, при унищожаване, установяване на липси или при бракуване на стоките начислява и дължи данък в размер на приспаднатия данъчен кредит. Корекцията се извършва за данъчния период, през който са възникнали съответните обстоятелства. Разпоредбата на чл. 80 от ЗДДС предвижда изключения от задължението за корекция, включително при определени хипотези на унищожаване, липса или брак, когато са налице предвидените в закона предпоставки.

Националната уредба следва да се тълкува в съответствие с чл. 184 и чл. 185 от Директива 2006/112/ЕО, уреждащи корекциите на приспаднал данъчен кредит. Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз, включително Решение от 04.05.2023 г. по дело С-127/22, корекция на първоначално приспаднал данъчен кредит се извършва, когато след подаване на декларацията настъпи промяна във факторите, използвани за определяне на размера на приспадането. Същевременно, когато стоките са станали обективно неизползваеми за икономическата дейност на данъчнозадълженото лице и това е надлежно доказано, унищожаването или изхвърлянето им не представлява промяна, която непременно налага корекция на данъчния кредит. Съдът на ЕС приема, че дори унищожаването да е резултат от доброволно действие на данъчнозадълженото лице, ако то е обусловено от загубата на икономическата ползност на стоките и е надлежно установено, не следва автоматично да се изисква корекция на приспаднатия данъчен кредит.

Тази практика е относима към настоящия спор, тъй като процесните стоки са материални запаси, за които органите по приходите приемат, че е бил упражнен данъчен кредит при придобиването им, а впоследствие са отписани от счетоводството на дружеството през м. 12.2021 г. Следователно правнорелевантният въпрос е дали за тези стоки е установено обстоятелство, което обуславя задължителна корекция по чл. 79 от ЗДДС, или е налице фактическа хипотеза, при която корекция не следва да се извършва.

Следва да се посочи и, че от разясненията на СЕС, дадени в т. 41 от цитираното решение следва, че общностния законодател е счел за необходимо да ограничи задължението за корекция само до случаите на необосновано изчезване на стоки, за да се избегне понасянето и на данъчни загуби. СЕС прави разграничение между хипотезите на корекции при погиване/унищожаване в следствие

на събитие извън контрола на ДЗЛ, което не е могло да бъде предвидено и предотвратено от него, от наличието на такова необосновано изчезване на стоките, настъпило в следствие на неположена/недобре положена грижа от търговеца, поради което е настъпило погиване/унищожаване. В националното ни законодателство е направено такова разграничение, като са регламентирани ограничения за корекции при доказано и потвърдено унищожаване на стоки в хипотези по чл. 80, ал. 2, т. 1 от ЗДДС, които по настоящото дело не са доказани.

По отношение на стоките на стойност 22 534,55 лв. съдът намира, че ревизионният акт е законосъобразен.

В хода на ревизионното производство жалбоподателят не е представил протокол за брак, протокол за инвентаризация, опис на бракуваните стоки, доказателства за тяхното фактическо унищожаване, изхвърляне или предаване за отпадъци, нито други документи, удостоверяващи настъпването на обективно събитие, довело до негодност на материалните запаси. Именно поради това органите по приходите са приели, че стоките са отписани счетоводно без доказано основание за признаване на брак и без наличие на предпоставки за начисляване на ДДС.

Едва в съдебното производство е представен протокол за бракуване на материални запаси № 4 от 20.12.2021 г., в който като причина за бракуването е посочено „нарушен търговски вид вследствие на овлажняване“. Този документ е частен свидетелстващ документ и не се ползва с материална доказателствена сила относно истинността на удостоверените в него факти. Съдът го цени с оглед всички останали доказателства по делото, включително момента на представянето му, съдържанието му и съответствието му с останалите счетоводни и фактически данни.

В случая протоколът не е бил представен в ревизионното производство, въпреки че именно тогава от дружеството са изисквани документи относно бракуваните стоки. Това обстоятелство не води автоматично до недопустимост на документа като доказателство в съдебното производство, но значително отслабва неговата доказателствена стойност, тъй като документът се появява едва след като приходните органи вече са направили констатация за липса на доказано основание за брака. При това положение съдът следва да подложи документа на внимателна преценка.

От съдържанието на протокола се установява, че сред бракуваните стоки са включени не само рекламни материали и ваучери, но и прахосмукачка на стойност 112,00 лв. Посочената обща причина „нарушен търговски вид вследствие на овлажняване“ не е конкретизирана спрямо отделните видове стоки и не обяснява по убедителен начин как всички описани активи, включително прахосмукачката, са били засегнати от едно и също увреждащо обстоятелство. Липсват данни кога, къде и при какви условия е настъпило овлажняването, в кой склад са се намирали стоките, кой е констатирал увреждането, как е установена невъзможността за последваща употреба или продажба, както и какво фактически е извършено със стоките след бракуването им.

Особено съществено е, че протоколът съдържа само предложение бракуваните материални запаси „да се изхвърлят“, но не удостоверява самото им изхвърляне, унищожаване или предаване за отпадъци. Не са представени приемо-предавателни протоколи, документи от лице, извършило унищожаване или извозване, снимков материал, складова разписка, инвентаризационен опис или друг обективен документ, от който да се установи, че стоките действително са напуснали патримониума на дружеството поради брак, а не са били използвани, предоставени или разпоредени по друг начин.

Поради това съдът приема, че представеният едва пред съда протокол не доказва по несъмнен начин настъпването на обективно бракуване, което да изключи приложението на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС. За да бъде изключено задължението за корекция, не е достатъчно счетоводно отписване на стоките и съставяне на

вътрешен документ със стандартно посочена причина. Необходимо е да бъде установено реално настъпило събитие, довело до обективна негодност на стоките за икономическата дейност, както и последващото им фактическо унищожаване, изхвърляне или друго необратимо извеждане от стопанския оборот.

Посочената от жалбоподателя практика - Решение на СЕС по дело C-127/22, действително допуска да не се извършва корекция на първоначално приспаднат данъчен кредит при доказано унищожаване или изхвърляне на стоки, които са станали обективно неизползваеми за икономическата дейност на данъчнозадълженото лице. В конкретния случай обаче именно този фактически състав не е доказан. Не е доказано нито по несъмнен начин настъпилото увреждане, нито реалното унищожаване или изхвърляне на стоките, нито невъзможността те да бъдат използвани по друг начин в икономическата дейност на дружеството.

Ето защо органите по приходите правилно са приели, че по отношение на стоките на стойност 22 534,55 лв. са налице предпоставките за извършване на корекция по чл. 79, ал. 3 от ЗДДС.

Ревизионният акт в тази част е материално законосъобразен.

На следващо място по отношение на стоките на стойност 37 177,61 лв. съдът намира ревизионния акт за незаконосъобразен.

В ревизионния акт тази сума е третирана като стойност на липсващи стоки, поради което е включена в данъчната основа за корекция по чл. 79 от ЗДДС. В решението на директора на Дирекция ОДОП – С. обаче е прието, че доколкото от счетоводните записвания стоките са документирани като продадени и са отчетени приходи, данъкът е дължим не поради липса, а на основание чл. 86 от ЗДДС. Така в административното обжалване фактическото основание на установеното задължение е променено от „липса на стоки“ към „извършена облагаема доставка, за която не е начислен данък“.

Тази промяна на правната квалификация не освобождава приходната администрация от задължението да установи всички елементи от фактическия състав на твърдяната облагаема доставка. За начисляване на ДДС на основание чл. 86 от ЗДДС е необходимо да е установено, че е налице облагаема доставка по смисъла на чл. 6 или чл. 9 от ЗДДС, извършена от регистрирано лице, с настъпило данъчно събитие и определима данъчна основа. Наличието на счетоводно записване по приходна сметка не е достатъчно само по себе си да докаже реално извършена доставка на стоки. То може да бъде индиция за стопанска операция, но не замества доказването на нейните съществени елементи – предмет, получател, дата на данъчно събитие, насрещна престация и данъчна основа.

В конкретния случай органите по приходите изрично са установили, че дружеството не е представило фактури за продажби, данни за клиенти, договори, приемо-предавателни документи, платежни документи или други доказателства за конкретни продажби на стоки на стойност 37 177,61 лв. Тези констатации са

използвани в ревизионния акт, за да се направи извод, че продажби не са доказани и е налице липса. Впоследствие решаващият орган е достигнал до обратния резултат – че именно поради счетоводното отписване и отчетения приход трябва да се приеме наличие на облагаеми доставки. Този извод е вътрешно противоречив и необоснован. Ако приходната администрация приема, че няма доказателства за продажби и че не са установени клиенти, фактури и плащания, тя не може едновременно с това да начисли ДДС като за доказано извършени облагаеми доставки, без да установи поне минимално индивидуализирани факти относно тези доставки.

Не може да се сподели тезата, че самото счетоводно отразяване по сметка 709 „Други приходи от дейността“ е достатъчно да обоснове задължение по чл. 86 от ЗДДС. Сметка 709 има обобщаващ характер и по нея могат да се отчитат различни по своята правна и икономическа природа приходи, не всички от които представляват възмездни облагаеми доставки по ЗДДС. Възможно е по такава сметка да бъдат отразени приходи от отписване на задължения, приходи от обезщетения, приходи от инвентаризационни разлики или други стопански операции, които не съставляват доставка на стока или услуга. Следователно, за да се начисли ДДС, приходните органи е следвало да установят, че конкретният приход е резултат именно от възмездна доставка на стоки. Това не е сторено.

Съдът не отрича, че счетоводните данни имат съществено доказателствено значение в данъчния процес. Те обаче следва да се анализират с оглед реалното им икономическо съдържание и във връзка с първичните счетоводни документи. Когато липсват първични документи за продажба, липсват индивидуализирани получатели, липсват данни за плащания и липсва установяване на конкретно данъчно събитие, счетоводното записване по приходна сметка не може да бъде единствено основание за начисляване на ДДС по чл. 86 от ЗДДС. Още по-малко то може едновременно да обоснове и извод за липса по чл. 79 от ЗДДС.

Неправилен е и подходът на решаващия орган да потвърди установения размер на ДДС, но на различно материалноправно основание от възприетото в ревизионния акт. Макар решаващият орган по чл. 155 от ДОПК да разполага с правомощие да измени ревизионния акт, той не може да замести липсващи фактически установявания с нова правна квалификация, когато за нея не са установени необходимите факти. В случая, за да бъде потвърден данъкът на основание чл. 86 от ЗДДС, е било необходимо да се установи конкретна облагаема доставка. Такава не е установена. Поради това потвърждаването на ревизионния акт в тази част се явява необосновано и постановено в противоречие с материалния закон.

Отделно от това, при спорната сума 37 177,61 лв. в самото решение на директора на дирекция ОДОП – С. е прието, че неиздаването на фактури не води еднозначно до извод за липса на сделка. Този извод е принципно правилен, но от него не следва автоматично обратното – че сделка е налице. Неиздаването на фактура не доказва

нито липса, нито доставка. То е само обстоятелство, което следва да бъде обсъдено заедно с всички други доказателства. Тъй като други доказателства за конкретни доставки не са събрани, начисляването на ДДС върху тази сума е незаконосъобразно.

В обобщение, по отношение на стоките на стойност 22 534,55 лв. жалбоподателят не доказва по несъмнен начин настъпило обективно бракуване, унищожаване, изхвърляне или друго необратимо извеждане на стоките от стопанския оборот, което да изключи приложението на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС. Представеният едва в съдебното производство протокол за бракуване, преценен с оглед момента на представянето му, общо формулираната причина за бракуване, включването на прахосмукачка сред стоките с твърдяно „нарушен търговски вид вследствие на овлажняване“ и липсата на доказателства за реално унищожаване или изхвърляне, не установява фактическия състав, на който се позовава жалбоподателят. Поради това ревизионният акт е законосъобразен в частта на начисления ДДС върху данъчна основа 22 534,55 лв. За сумата 37 177,61 лв. обаче не са доказани нито липса на стоки по смисъла на чл. 79 от ЗДДС, нито конкретни облагаеми доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 86 от ЗДДС.

По изложените съображения ревизионният акт следва да бъде отменен само в частта на начисления ДДС върху данъчна основа 37 177,61 лв., представляващ ДДС в размер на 7 435,52 лв., ведно със съответната част от лихвите, а в останалата част жалбата следва да бъде отхвърлена.

По отношение на лихвите съдът съобрази, че начислените с ревизионния акт лихви за забава по ЗДДС за данъчен период м. 12.2021 г. са в общ размер на 1 928,47 лв. Доколкото ревизионният акт се отменя по отношение на главница в размер на 7 435,52 лв. от общо установената главница по ЗДДС в размер на 11 942,43 лв. за същия данъчен период, отменяемата част от лихвите следва да се определи съразмерно на отменената главница. При съобразяване на механизма на начисляване на лихвата по чл. 175, ал. 1 от ДОПК – на дневна база върху дължимата главница за съответния период на забава, както и на резултатите, получени при прилагане на официалния калкулатор на Националната агенция за приходите, съдът приема, че отменяемата част от лихвите възлиза на 1 200,68 лв. Остава дължима лихва за забава в размер на 727,79 лв., съответстваща на потвърдената главница по ЗДДС в размер на 4 506,91 лв.

При този изход на делото всяка страна има право на разноси – жалбоподателят спрямо отменената част от акта (7 435,52 лв. главница и 1 200,68 лв. лихви или общо 8 636,20 лв.), а ответника спрямо отхвърлената част от жалбата (4 506,91 лв. главница и 727,79 лв. лихви или общо 5 234,70 лв.).

В производството по адм. дело № 9349/2024 г. по описа на АССГ **жалбоподателят** не е претендирал присъждане на разноси – нито с жалбата, нито в съдебно заседание, нито с друга молба по делото, поради което не

следва да бъдат присъждани. В производството пред ВАС, както и настоящото съдебно производство жалбоподателят не се представлява и не претендира разноски и също не следва да му се присъждат.

В производството по адм. дело № 9349/2024 г. по описа на АССГ **ответникът** е претендирал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Т. е претендирал и в производството пред ВАС, като е направил и разноски за ДТ пред ВАС – 110,97 лв. В настоящето съдебно производство от ответника в откритото съдебно заседание на 10.03.2026 г. е претендирано юрисконсултско възнаграждение.

С оглед изхода на спора разноските на ответника следва да се присъдят съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

За първото първоинстанционно и за касационното производство е приложима редакцията на чл. 161, ал. 1 от ДОПК преди изменението с ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г., като дължимото юрисконсултско възнаграждение се определя съобразно материалния интерес по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и възлиза на по 1 648,38 лв. за всяка от двете инстанции, съответно 842,80 евро. За настоящото производство е приложима новата редакция на чл. 161, ал. 1 от ДОПК, като на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро. Дължимата държавна такса за касационното производство възлиза на 110,97 лева (56,74 евро). Общият размер на разноските на ответника е 3607,72 лв. или 1 844,60 евро.

Съразмерно на отхвърлената част от жалбата, която възлиза на 5 234,70 лв. (2676,46 евро) от общ материален интерес 13 870,90 лв. (7 092,08 евро), жалбоподателят следва да заплати на ответника разноски в размер на 696,13 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1, изр. трето от ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221322005156-091-001/18.07.2023 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – П., В ЧАСТТА, в която е потвърден с Решение № 994/22.07.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, относно установените на „Таброс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], задължения по ЗДДС за данъчен период м. 12.2021 г. за сумата над 4 506,91 лв. до 11 942,43 лв. главница и за сумата над 727,79 лв. до 1 928,47 лв. лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Таброс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221322005156-091-001/18.07.2023 г. в останалата оспорена част, в която са

установени задължения по ЗДДС за данъчен период м. 12.2021 г. в размер на 4 506,91 лв. главница и 727,79 лв. лихви.

ОСЪЖДА „Таброс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите, № 21, разноски по делото в размер на 696,13 евро (шестстотин деветдесет и шест евро и тринадесет евроцента).

Решението подлежи на касационно обжалване чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: